

Braskó Csaba

MÚZSA

SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2013

FODOR ÁKOS:
3 negatív szó

nincs
semmi
baj

1

Haladunk

„A Természet azokba, akiket nagyra szán, többnyire egy hiányt, egy elégedetlenséget olt, hogy azzal viaskodva fejlődjenek. Az igazi nagyság nem adottság, hanem egy nyugtalan emberfölötti vágy. Minden érték: szerzett.”

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

– A csiga és a teknős hosszú útra indult. Mentek, mendégéltek már vagy egy álló napja, amikor a csiga megszólalt: „De jó, hogy ilyen lassan megyünk!” – és haladtak tovább. Eljött a második nap, és a csiga ismét megjegyezte: „De jó, hogy ennyire lassan megyünk”, majd folytatták tovább az útjukat. Így történt ez a harmadik napon is, amikor a teknős már nem bírta tovább, és megkérdezte: „Te csiga! Miért jó az, hogy ilyen lassan megyünk?” Mire a csiga így válaszolt: „Mert rossz irányba haladunk.”

Éva és Vali is felnevetett a viccen, de amilyen gyorsan kibukott Évából a nevetés, olyan hirtelen komorult el az arca. Egyébként is sokat agyalós típus volt, mindenben szeretett jeleket látni, így hirtelen ennek a viccnek a hatására is tudatosult benne, hogy lényegében ő maga is rossz irányba tart. De mielőtt bármit is végiggondolhatott volna, pillanatok alatt egy furcsa érzés kerítette hatalmába. Bevillant az éjjel látott álma, és egy borzongató déjà vu érzés fogta el.

– Nekem most déjà vu érzésem lett hirtelen... – mondta ki önkéntelenül. – Azt hiszem ezt... ezt én megálmodtam éjjel – hallotta a saját hangját önmaga számára is meglepő módon a lány.

Éva késésben volt, mint szokás szerint minden reggel. Fél órával nyitás előtt már a kávézóban kellett volna lennie, ehhez képest egy órával azután ért csak be a munkahelyére. Mire beesett az ajtón, addigra Vali már nemcsak rég elintézte az ilyenkor szokásos teendőket, de elvitte a reggeli rohamot is teljesen egyedül. Ahogy odapillantott az ajtón berontó alakra, egy villanásra átsuhant tekintetén a rosszallás, miközben kitöltötte a pultnál ülő vendég paradicsomlevét.

Éva szeme meg is akadt az italon és a srácon, aki ott ült. Úgy érezte, valami nem stimmel. Nem ilyen a szokványos reggeli kép. Összesukta az esernyőjét, és bedobta az esernyőtartóba, s miközben kibújt a kabátjából, sietős léptekkel haladt a pult mögötti személyzeti helyiség ajtaja felé. Ahogy azonban fültanúja volt a srác Valihoz intézett viccének, megállt mellettük, várva a csattanóra.

Mit traktálok őket ezzel? Azt fogják binni, a figyelmet akarom elterelni a késésemről... – gondolta, de már késő volt.

– Meséj erről! – fordult a vendég Éva felé, és kíváncsian tekintett fel rá. A lány nehezen kezdett bele, zavarban volt, komplett hülyének érezte magát, és persze ezt az egészen abszurd helyzetet.

– Éjjel valami borzasztó furát álmodtam, de már nem is emlékszem rá pontosan. Arra ébredtem, hogy csipogott a telefonom. Kaptam egy SMS-t a banktól, hogy jó sok pénz érkezett a bankszámlámra. Aztán összekaptam magam, elindultam ide a kávézóba. Csak homályosan emlékszem a történetekre, de erre, ahogy nevetünk a Valival, teljesen tisztán, mert pont erre ébredtem fel. Másodszorra. Totál beleborzongtam, hogy te jó ég, az előző ébredésem nem is volt valóság, és kezdhetek megint készülődni...

Majd, mielőtt bármelyikük is válaszolhatott volna, berohant a pult mögötti ajtón, hogy átöltözzön.

Mire visszaért, épp elkapta tekintetével, ahogyan a srác mögött bezáródott a kávézó ajtaja. Kissé értetlenül mosolyogtak egymásra kolléganőjével.

- Tényleg paradicsomlevet ivott? – kérdezte Valit Éva.
- Tényleg kaptál pénzt a banktól? – kérdezett vissza a kolléganő.
- Ugyan.
- Pedig anyukádtól kitelhetne. :)

Vali derűs lány volt, elcsevegtek, míg eltelt a délelőtt azon része, amikor mintha minden áldott nap Harry Potter láthatatlanná tévő köpönyege borult volna rájuk, s mintha az egész város megfedkezett volna az apró kávézóról. Ám csevegés közben Éva gondolatai máshol jártak.

„*Mert rossz irányba haladunk*” – visszhangzott a fejében a srác viccének utolsó mondata.

Éva három éve szinte mindennap késésben volt. Nem igazán tudta jól beosztani az idejét, így a mindennapi rutin közé tartozott nála a rohanás is. A mai pedig csupán annyiban különbözött az összes többitől, hogy valóban pocsek napnak indult. Ébredés után a képtelen álm hatására rögtön elöntötte a szomorúság, majd eszébe jutott az összes dolog, ami miatt gyatra kedve lehetett.

Bármennyit sóhajtozott, nagyon úgy látszott, hogy nem is igen fog még jó ideig kikeveredni a gondok katyvaszából. Ráadásul – mintha az idő is a kedvét tükrözte volna – vigasztalanul esett az eső. Az ablak túloldalán elterülő város magába fordult, piszkosszürke, semmitmondó ködbe burkolózott fázósan, majd dideregve a fal felé fordult, hátat mutatva bárkinek, akinek csak eszébe jutott, hogy az utcáit rója, szépségét csodálja vagy titkait kutassa.

A lány bamba tekintettel bámult ki a szutykos szürkéségbe.

Minden reggel pontban nyolckor nyitott a kávézó, de előtte bő fél órával már ott kellett volna lenniük mindkettőjüknek a kolléganőjével. Körülbelül ennyi idő volt, ameddig kipakolják a teraszra azt a pár asztalt, bekapcsolják melegedni a kávégépet és felkészülnek a munkára.

A tulajdonos egy szeszélyes figura volt, kiismerhetetlen, és bár időnként voltak emberi megnyilvánulásai, mind a négy lány utálta, aki itt dolgozott. Éva azt szerette, ha Valival osztják be. A másik két

lányt alig ismerte, másrészt pedig Vali volt a kisleány, mivel ő dolgozott itt a leghosszabb ideje, és ki tudta menteni Évát a sorozatos kérésének következményei alól.

A nyolc-kilenc közötti egy órát leszámítva délelőtt elenyészően kevesen jártak be, így ilyentájt ő is álmoskásan a kávéját szűrőszőlgethette – már amikor időben beért. Ma azonban ehhez sem volt kedve, és most igazán nem bánta volna, ha senki nem jönne be. Sőt akár egész nap el tudta volna viselni azt, hogy egyedül vannak Valival. Nem érzett magában erőt ahhoz, hogy a vendégekkel jópofizzon, ser-tepertéljen körülöttük.

Mire zárás után kifáradva hazaindult, már elállt az eső. Lehajtott fejjel bandukolt, a pocsolókat nézte a hazavezető útig. Kinyitotta az ajtót, letette a kulcsot, levette a cipőjét, töltött egy pohár kólát, amit egy hajtásra meg is ivott, majd fürdeni ment. A meleg vízzel teli kádba beleereszkedve, lassan lehunyta a szemét, elengedte magát, hátrahajtotta a fejét, sóhajtván megállapította, hogy ez a legjobb dolog, ami ma történik vele, és hálát adott az égnek, hogy végre nem kell fel-alá rohángálnia.

Vagy húsz perc után, amitől teljesen ellazult, befeküdt az ágyba. Kapcsolgatni kezdett a különböző tévécsatornák között, de valahogy mindegyik érdektelen volt. Szerette volna elúzni a fejében kavargó gondolatokat, de nem sikerült. Egyre inkább gyötörte az a nyomasztó álom, amit képtelen volt megfejteni. Aztán eszébe jutott a reggeli déjávú, amihez fogható még sohasem élt át, majd erről rögtön a paradicsomleves fiú vicce köré összpontosult a figyelme.

Mert rossz irányba haladunk.

Vasárnap későn kelt. Első mozdulata a telefonja volt, de azt a banktól várt fránya SMS-t jelentő apró borítékot csak nem látta villogni a kijelzőn.

Vállat vont hát, s elkönyvelte, hogy az álom ezen része bizony nemigen fog megvalósulni. Mivel pedig aznapra nem őt osztották be, így pihenhetett tovább. Az ágyban fekvé épp azon morfondírozott, régen mennyire mások voltak a szabad vasárnapok. Kéthetente az anyjánál ebédelték általában, de a kapcsolat fokozatosan tönkrement. Az ebédek gyakorlatilag mindahány alkalommal veszekedésbe torkolltak, így amióta végleg megromlott ez a kapcsolat, természetesen a szeán-szok is elmaradtak.

Már két és fél éve, hogy elköltözött otthonról, ide, ahol most lakott. Az anyja vette ezt a lakást, de nem olyanformán, ahogyan Éva szeretne volna, bármennyit próbált is a lelkére beszélni. Orvos volt, ráadásul jó orvos, kizárólag magánpraxissal. Megengedhette volna, hogy megvegye az egészet, de valamilyen – kizárólag az anyja által érthető – nevelő célzattól vezérelve csak a felét fizette ki, a másik felét Évának kellett beleadnia. Ő pedig ezt mi másból, mint kölcsönből próbálta megoldani. Hitelt vett fel, amit viszont persze alig tudott fizetni. Az anyja úgy gondolta, nagyvonalú és okos lépés volt ez, Éva viszont óriási tehernek érezte, és sokkal jobban örült volna, ha olyan lakást tudnak venni, ami az ő mércéjével is megengedhető. Ez a konfliktus persze csak a rengeteg vita kisebb részét szülte, volt még elég terület, ahol a „nem értünk egyet” kifejezés úgy aránylott a valódi viszonyhoz, mint egy papírcsónak az óceánjáróhoz. Nagyon gyorsan eljutottak odáig, hogy már nem is találkoznak, nem is beszélnek egymással. Ráadásul mindketten makacs természetűek voltak, és Éva megunta már a gyerekkora óta tartó állandó kardozást az anyjával.

Most pedig egyedül feküdt az ágyban vasárnap délelőtt, és a szokásos mosáson és bevásárláson kívül semmi extra nem várt rá. Csupán egyetlen szabadnapja volt, ilyenkor legszívesebben a barátaival szeretett találkozni, de most hozzájuk sem igazán volt kedve.

A pasijával, Márkkal épp szünetet tartottak, ami abban nyilvánult meg, hogy hosszas veszekedések árán elérte a fiúnál, hogy elköltözzön

és szedje össze magát végre. Jó ideje úgy érezte már, a problémákat nem közösen viselik, hanem egyedül csak ő. Semmiben sem segített, mindenhez csak kérdéseket fűzött, semmit nem lehetett rábízni már. Ez is nehezítette a helyzetét, egyfelől, mivel érzelmileg még kötődött hozzá, másfelől viszont sokat jelentett, hogy Márkkal osztoztak a rezsin.

Persze volt még valami: a baráti társaság is közös volt. Ma pedig aztán végképp semmi kedve nem volt hozzá, hogy valamelyik barátjukat meglátogatva belefusson a fiúba.

Elhúzta a függönyt, kibámult az ablakon, és beleborzongott a látványba: a nedves utcák kihaltak voltak, elgyötört, tompa fény derengett a vastag felhőkön keresztül, ami képtelen volt életet lehelni a szemé elé táruló képbe. Sehol egy esernyő védelme alatt megbúvó alak, sehol egy autó, száguldó motoros, járdán elsuhanó bringás... mintha egy zombifilm kidobott díszletházait bámulta volna a leheletétől bepárasodó ablaküvegen keresztül.

A kísérteties látvány hatására úgy döntött, ma kihagyja a vásárlást, inkább rendel valami kaját, és megnéz pár filmet.

Hétfőn természetesen szintén késett, de ezúttal csak néhány percet. Valival elkezdtek rendezni a placcot, és készülődtek. Csendes volt a hétfő – ahogy általában a hétfők itt, ezen a helyen –, ő pedig nyugottnak érezte magát attól a sok mindentől, ami benne volt. Ahogy levette a székeket az asztalok tetejéről, úgy érezte magát, mintha alvás helyett egy bányában robotolt volna egész éjjel.

A pénz, amit itt keresett, nem volt túl sok, de legalább biztos volt, és úgy érezte, a legnagyobb szüksége éppen erre a biztonságra van. A hiteleket fizetni kell, a számlák könyörtelenül érkeznek, egyik a másik után...

Három éve dolgozott itt, ugyanabban a ritmusban. Anno nem így képzelte el, de nyugtatta magát, hogy most épp ez jutott. Felvételizett az Iparművészetre, ahova nem vették fel, majd elvégezte a mű-

velődésszervező szakot, de azzal a végzettséggel meg nem tudott elhelyezkedni.

Mondjuk nem is nagyon erőltette, igaz, ami igaz.

Így hát nem igazán voltak távlati tervei, inkább csak a mindennapokra próbált fókuszálni. Néha azért elkalandoztak a gondolatai, elképzelte, mi minden lehetne másképp, és ha másképp volna, milyen más élet várhatna rá, de aztán a mindennapi valóság kíméletlenül visszarántotta az álmodozásaiból, aminek végső soron titokban örült, hiszen így sohasem tudott igazán fájni az, ami nincs, de lehetne. Olykor persze előntötte az elégedetlenség érzése, haragudott mindenre, mindenkire, az egész világra, nyugtalanság öntötte el egész lényét, és nem találta sehol sem a helyét.

De egyelőre egyetlen stabil dolog volt az életében, az pedig ez a munkahely volt, minden nyuggével, keservével együtt.